

Maria Semplová

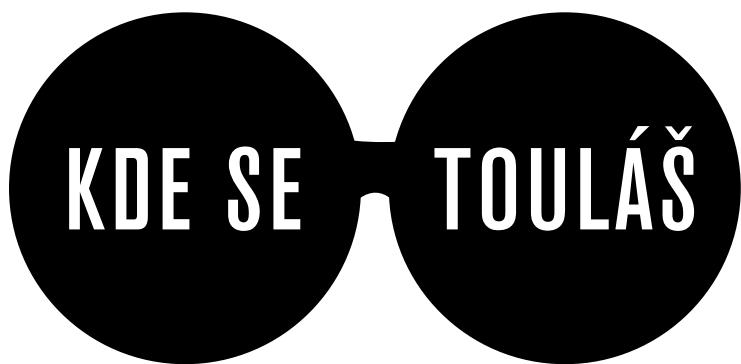
BERNADETTO

BERNADETTO

Maria Semplová

Přeložila Olga Bártová

plus

BERNADETTO

Copyright © Maria Semple, 2012
Translation © Olga Bártová, 2014
Cover Design © Keith Hayes, 2012

ISBN 978-80-259-0301-8

Poppy Meyerová

Ze všeho nejvíc mě dokáže naštvat, když mi táta na dotaz, kde asi tak máma je, odpoví: „Hlavně si nesmíš myslet, že je to tvoje vina.“ Určitě vám došlo, že na tohle jsem se ho neptala. Skoro stejně mě dokáže naštvat, když se nenechám odbýt a on mi řekne: „Pravda je většinou dost složitá. Nikdy nemůžeme o druhém člověku vědět úplně všechno.“

Takže máma se dva dny před Štědrým dnem bez varování vypaří? To je tedy opravdu složité. Ale to, že je něco složité, že nikdy nemůžeme o druhém člověku vědět úplně všechno, přece neznamená, že se o to nemůžeme aspoň pokusit.

Neznamená to, že se o to nemůžu pokusit já.

1

**MÁMA
VERSUS
MOUCHY
OTRAVNÉ**

Pondělí 15. listopadu

Základní škola a mateřská škola Roberta Galera staví na empatii, vzdělání a globální propojenosti, takže z ní vycházejí jedinci s hlubokým občanským citěním – obyvatelé naší udržitelné rozmanité planety.

Jméno: Bee Branchová

Třída: 8.

Třídní učitel: pan Levy

VYSVĚTLIVKY:

P Překonává veškerá očekávání

N Naplňuje očekávání

S Snaží se naplnit očekávání

Matematika	P
Biologie	P
Světová náboženství	P
Hudební výchova	P
Tvůrčí psaní	P
Keramika	P
Anglický jazyk a literatura	P
Výrazový tanec	P

HODNOCENÍ: Bee je radost učit. Kladným přístupem k učení nakažila ostatní žáky; její dobrosrdečnost a humor jsou rovněž nakažlivé. Bee se nebojí ptát. Nejde jí jen o dobré známky, ale především o to, aby důkladně porozuměla danému tématu. Ostatní žáci se na ni často obracejí s žádostí o radu a ona jim vždycky rychle a s úsměvem pomůže. Při samostatné práci se dokáže maximálně soustředit a při práci ve skupině působí jako rozvážná a sebevědomá vůdčí osobnost. Za povšimnutí stojí i to, že nadále hraje výborně na flétnu. Máme za

sebou teprve třetinu školního roku, ale mně je už teď líto, že Bee brzy dokončí druhý stupeň a vydá se do světa. Víím, že se hlásí na střední školu na východním pobřeží, odkud pocházíte. Závídím profesorům, kteří ji budou učit. Určitě sami brzy zjistí, že Bee je naprosto úžasná mladá dáma.

Ten den jsem u večere přetrpěla nadšené výkřiky rodičů typu „jsme na tebe moc hrdí“ a „ty jsi naše chytruška“ a počkala jsem, až zavládne klid.

„Je vám jasné, co z toho vyplývá,“ poznamenala jsem. „Co z toho vyplývá za úžasnost.“

Máma s tátou se zamračili a vrhli na sebe tázavý pohled.

„Copak jste zapomněli? Co jste mi slíbili, když jsem šla do první třídy? Že když budu mít celou dobu výborný prospěch, budu si moct přát, co budu chtít.“

„Já si to pamatuju. Řekli jsme to, abys přestala otravovat s poníkem.“

„Poníka jsem chtěla, když jsem byla malá,“ odpověděla jsem. „Teď si přeju něco jiného. Chcete vědět co?“

„No já nevím,“ odpověděl táta. „Chceme?“

„Rodinný výlet do Antarktidy!“ Vytáhla jsem brožuru, kterou jsem do té doby schovávala pod zadkem. Byla z cestovní kanceláře, která pořádá dobrodružné plavby do exotických míst. Nalistovala jsem stránku se zájezdy do Antarktidy a podala jsem brožuru přes stůl rodičům. „Jestli se tam máme vypravit, tak to jde jedině o Vánocích.“

„To jako letos? To jako za měsíc?“ zeptala se máma. Vstala a nastrkala prázdné plastové krabičky od večere do igelitek, ve kterých nám je přivezli z restaurace.

Táta už hltal brožuru. „To tam totiž bude léto. Nikdy jindy se tam jet nedá.“

„Když poníci jsou tááák roztomilí!“ Máma zavázala ucha igelitek na uzel.

„No co myslíš?“ Táta se podíval na mámu.

„Nemáte tou dobou v práci největší fofr?“

„Zrovna Antarktidu probíráme ve škole,“ vysvětlovala jsem. „Načetla jsem si deníky všech polárníků a budu mít referát o Shackletonovi.“ Zavrtila jsem se na židli. „To je neuvěřitelné. Že jste to rovnou nezamítli.“

„Čekal jsem, že to uděláš ty,“ řekl táta mámě. „Když nerada cestuješ.“

„Já zas čekala, že to uděláš ty,“ řekla máma tátovi. „Když máš tolik práce.“

„Páni! To znamená, že jedem!“ Vyskočila jsem. „To znamená, že jedem!“ Nakazila jsem svým nadšením Zmrzlinku – vzbudila se, začala štěkat a obíhat vítězná kolečka kolem kuchyňského stolu.

„Znamená to, že jedem?“ zeptal se táta do praskání plastových krabiček, které máma cpala do odpadkového koše.

„Ano, to znamená, že jedem,“ odpovíděla máma.

Úterý 16. listopadu

Od: Bernadetta Foxová

Komu: Maňdžula Kapúrová

Dobrý den Maňdžulo,

ocitla jsem se v dost nečekané situaci a moc bych ocenila, kdybyste pro mě mohla pracovat podstatně víc. Za sebe můžu říct, že jste mi ve zkušební době doslova vytrhla trn z paty. Doufám, že jste taky byla spokojená. Pokud ano, dejte mi prosím co nejdřív vědět, protože bych byla moc ráda, kdybyste pomocí těch vašich indických kouzel zařídila jeden velký úkol.

Dobrá, konec tajností.

Že mám dceru Bee, už víte. (To pro ni jste sháněla léky a kvůli nim teď svádíte nelítostnou bitvu s pojišťovnou.) S manželem jsme

jí slíbili, že když bude mít na základní škole pořád samé jedničky, tak jí koupíme, co si bude přát. Samé jedničky nám právě přistály na stole – teda samá péčka, protože škola Roberta Galera razí svo-bodomyslný názor, že známky žákům podrývají sebevědomí (pevně doufám, že takové školy v Indii nemáte). A co že si to naše Bee přeje? Rodinný výlet do Antarktidy!

Do Antarktidy se mi nechce z milionu důvodů – především proto, že bych musela vytáhnout paty z domu. Už vám asi došlo, že něco takového podnikám krajně nerada. Jenže nemůžu Bee zklamat. Je to moc prima holka. Větší osobnost než já, Elgie a deset dalších lidí dohromady. Navíc chce příští rok na podzim na internátní školu a já nepochybuju o tom, že se tam dostane, když má ty jedničky. Pardon – péčka. Tím pádem by ode mě nebylo hezké, kdybych ten výlet naší holčičce nedopřála.

Do Antarktidy se dá dostat jedině lodí. I na tu nejmenší výletní loď se vejde 150 osob. Takže to vidím tak, že budu uvězněná na jednom místě se 149 lidmi, kteří mě budou neuvěřitelně vytáčet svým buranstvím, plýtváním, debilními dotazy, neustálým žvaněním, úchylnými požadavky ohledně jídla, nudnými řečmi atd. V horším případě se mě budou pokoušet zapojit do hovoru a na oplátku ode mě budou čekat duchaplnosti. Z té představy na mě jde hrůza. Menší fobie z lidí ještě nikomu neuškodila, ne?

Kdybych vám dala veškeré informace, vyřídila byste za mě papíry, víza, letenky, prostě všechno potřebné pro náš přesun na Bílý světadíl? Měla byste na to čas?

Doufám, že ano.

Bernadetta

Málem bych zapoměla! Čísla našich kreditek už máte, takže z nich zaplaťte letenky, zájezd a vybavení, ale honorář si strhněte přímo z mého účtu. Když Elgie před měsícem viděl na výpisu položku za vaši

práci – přitom to nebyla nijak vysoká částka –, vůbec se mu nelíbilo, že jsem si najala virtuální asistentku z Indie. Slíbila jsem mu, že vašich služeb přestanu využívat. Jestli, Maňdžulo, souhlasíte, budeme v našem slibně započatém románu pokračovat potají.

Od: Maňdžula Kapúrová
Komu: Bernadetta Foxová

Vážená paní Foxová,

moc ráda Vám s přípravou cesty do Antarktidy pomůžu. V příloze zasílám smlouvu, abych pro Vás mohla začít pracovat na plný úvazek. Pošlete mi přístupové certifikáty a hesla ke všem Vaším účtům? Těším se na další spolupráci.

S pozdravem
Maňdžula Kapúrová

Faktura od Delhi Virtual Assistants International

Faktura č. BFB39382

Odovědná pracovnice: Maňdžula Kapúrová

40 hodin za 0,75 USD na hodinu.

CELKEM: 30 USD

Faktura je splatná ke dni doručení.

Středa 17. listopadu

Dopis od Ollieho Ordwaye (přezdívaného Ollie Óčko)

PŘÍSNĚ TAJNÉ: PRO SDRUŽENÍ RODIČŮ
PŘI ZŠ A MŠ ROBERTA GALERA

Vážení rodiče,

jsem moc rád, že jsem se s Vámi mohl minulý týden setkat. Těší mě, že si mě jako konzultanta vybrala tak skvělá instituce, jakou ZŠ a MŠ Roberta Galera bezesporu je. Paní ředitelka Goodyearová mi říkala, že se mám těšit na vysoce motivované rodiče, a Vy jste mě rozhodně neklamali.

Řekněme si to na rovinu: za tři roky vyprší Vaši školetní smlouva. Naším cílem je **rozjet bombastickou kampaň**, abyste si mohli dovolit větší a vhodnější areál. Pokud jste se schůzky nemohli zúčastnit, přečtete si prosím následující **podrobnou analýzu**.

Sešel jsem se s 25 rodiči ze Seattlu, jejichž roční příjem přesahuje 200 000 dolarů a jejichž děti budou nastupovat do školky. **Jádro pudla** spočívá v tom, že tihle rodiče považují školu Roberta Galera za **druhořadou**, za nouzové řešení, pokud se jejich děti nedostanou do školy, kterou vybrali jako první.

Naším cílem je **vychýlit jazýček vah ve prospěch** školy Roberta Galera, aby se vyšvihla mezi **školy první volby**, kam své děti posílá seattleská smetánka. Jak toho dosáhneme? Jakým **kouzelným proutkem** musíme zamávat?

Posláním školy Roberta Galera je globální „propojenost“. (To zní skvěle! Je vidět, že myslíte nekonvenčně a nebojíte se nových slov!) Podařilo se Vám **vzbudit pozornost médií**, protože jste koupili jaky guatemalským indiánům a do jedné africké vesnice jste poslali solární

vařiče. Že jste dokázali vybrat **menší finanční částku** pro lidi, které jste v životě neviděli, je samozřejmě chvályhodné, ale pro potřeby soukromé školy, kterou navštěvují Vaše děti, musíte získat **podstatně větší částku**. Proto je nutné, abyste přestali uvažovat jako rodiče, kterým já říkám „**subárka**“, a začali uvažovat jako „**meďouři**“.

Jak uvažují meďouři? Z mého průzkumu vyplývá následující:

- 1) Na výběr soukromé školy mají největší vliv **ambice** a **strach**. Meďouři se bojí, že jejich děti nedosáhnou „nejlepšího možného vzdělání“. To ovšem nesouvisí se vzděláním jako takovým, ale naopak s tím, kolik meďourů má v té které škole děti.
- 2) Když meďouři přihlašují děti do školky, pomyslí už na **dalekou budoucnost**. A tou je **Lakeside** – alma mater Billa Gatese, Paula Allena a dalších. Obecně se má za to, že z Lakesidu proudí studenti na ty nejlepší univerzity. Řeknu Vám to bez obalu: tenhle **šiléný vlak** vyjíždí ze stanice **Školka** a všichni z něj vystoupí až na **Harvardu**.

Paní ředitelka Goodyearová mě provedla areálem, který leží v průmyslové zóně. Subárkům zřejmě nevadí, že jejich děti chodí do školy hned vedle **velkoobchodního zpracovatele ryb**. Něco Vám teď povím. Meďourům by to rozhodně vadilo.

K získání peněz na nový areál vedou v podstatě všechny cesty. Nejlepší by bylo, kdyby školka příští rok naplnila třídy dětmi **meďourů**.

Už si masírujte lýtka, protože nás čeká běh na dlouhou trať. Žádný strach – vždycky jsem fandil **těm, na které by nikdo nevsadil**. Vzhledem k Vašemu rozpočtu navrhuju **dvoufázový akční plán**.

Prvním bodem akčního plánu je **nové logo ZŠ** a MŠ Roberta Galera. Klipartové otisky rukou mají bezesporu své kouzlo, ale co kdybychom zkusili vymyslet něco, co by lépe vyjadřovalo **úspěch**? Co třeba erb rozdělený na čtyři pole s obrázkem věže Space Needle, kalkulačkou, jezezem (aby evokovalo Lakeside) a ještě něčím, třeba míčem. Jen házím na papír, co mě napadá. Ještě to všechno probereme.

Druhým **bodem akčního plánu** je **brunch pro rodiče potenciálních žáků** (BPRPŽ), kam bychom sezvali seattleskou smetánku – tedy **meďoury**, jak já s oblibou říkám. Audrey Griffinová, která má v ZŠ Roberta Galera syna, nám velkoryse nabídla, že BPRPŽ uspořádá u sebe doma. (Ať jsme co nejdál od ryb.)

V příloze zasílám tabulku se jmény seattleských **meďourů**. Žádám Vás, abyste si seznam prošli a sdělili mi, koho na BPRPŽ přivedete. Musíme na BPRPŽ **dostat** co nejvíc zájemců, protože díky nim pak **zlaneříme** další **meďoury**. Když zjistí, kolik se jich na BPRPŽ sešlo, přestanou se obávat, že je škola druhořadá, a přihlášky se jen pohrnou.

Já už mezitím doma **pilně pracuju** na pozvánkách. Pošlete mi ta jména co nejdřív. Brunch u paní Griffinové musíme sfouknout ještě před Vánoce. Jako den D jsem stanovil sobotu 11. prosince. **Jsem si jistý, že tahle akcička vstoupí do dějin.**

S pozdravem

Ollie Óčko

*Vzkaz, který poslala Audrey Griffinová
specialistovi na likvidaci ostružiní*

Tome,

dneska jsem na zahradě prostřihávala trvalky a sázela macešky, protože se u nás má 11. prosince konat školní brunch. Když jsem chtěla proházet kompost, zaútočily na mě šlahouny ostružiní.

Naprosto mě to vyvedlo z míry. Ostružiní je zpátky – nejen v kompostu, ale i ve vyvýšených zeleninových záhonech, ve skleníku a dokonce i v kompostéru. Určitě si dokážete představit, jak zuřím, zvláště když jste si před třemi týdny za jeho likvidaci naučtoval tučný

honorář. (Pro vás zřejmě není 235 dolarů nijak horentní částka, ale pro nás rozhodně ano.)

Na letáčku jste tvrdil, že ručíte za výsledek. Mohl byste k nám tedy do 11. prosince zajet a to ostružiní jednou provždy odstranit? Ráda vám dám nějaký mangold.

Audrey Griffinová

*Vzkaz, který poslal Tom, specialista
na likvidaci ostružiní, Audrey Griffinové*

Paní Griffinová,
já jsem ostružiní z vašeho pozemku odstranil. Šlahouny, o kterých píšete, k vám prolézají od sousedů – z toho domu na kopci nad vámi. Vnikají vám do zahrady pod plotem.

Kdybyste tomu chtěla zabránit, musel by se nejdřív na hranici vašeho pozemku udělat výkop a ten by se pak zalil betonem. Musel by být nejmíň metr a půl hluboký, a to by stálo dost peněz. Taky byste se do šlahounů mohla pustit herbicidem, ale to se vám nejspíš nebude chtít, když máte kompostér se žížalami a pěstujete zeleninu.

Ale ze všeho nejdůležitější je, aby vaši sousedi odstranili ostružiní na svém pozemku. Ještě jsem neviděl, že by v Seattlu někde rostlo tolik divokého ostružiní, a u vás na vrchu Svaté Anny už vůbec ne, když tam nemovitosti stojí majlant. Jen na ostrově Vashon jsem jednou viděl dům, kterému kvůli ostružiní popraskaly základy.

Vzhledem k tomu, že ostružiníky vašich sousedů rostou na strmém svahu, musel by se na jejich likvidaci použít speciální stroj. Nejlepší je rotavátor CXJ. Ten já ale nemám.

Druhou možnost – a ta je podle mě lepší – představují velká prasa-

ta. Stačí si jich někde pár půjčit a ona během týdne vytrhají ostružiníky sakumprásk i s kořeny. A navíc jsou setsakramentsky roztomilá.

Mám to probrat s vašimi sousedy? Klidně se u nich stavím, ale ten dům vypadá, jako že v něm snad ani nikdo nebydlí.

Dejte mi vědět.

Tom

Od: Su-Lin Leeová Segalová

Komu: Audrey Griffinová

Ahoj Audrey,

říkala jsem ti, že teď jezdím do práce firemním autobusem? Že neuhodneš, s kým jsem jela dnes ráno? S Bernadettiným manželem – Elginem Branchem. (Že já musím šetřit a jezdit do práce microsoftáckým autobusem, je pochopitelné. Ale Elgin Branch?) V první chvíli jsem si nebyla jistá, jestli to je opravdu on, protože ho ve škole vídáme jednou za uherský rok.

Teď tě pobavím. V celém autobuse bylo volné jediné místo – u okýnka vedle Elgina Branche.

„S dovolením,“ poprosila jsem ho.

Zuřivě ťukal do laptopu. Ani se na mě nepodíval, jen vytočil nohy do chodbičky. Moc dobře vím, že je velká šajba, korporátní viceprezident, a já obyčejná asistentka. Ale slušný chlap přeci vstane, když kolem něj chce projít ženská, ne? Protáhla jsem se na volné sedadlo a posadila se.

„Vypadá to, že se konečně dočkáme sluníčka,“ poznamenala jsem.

„To by bylo skvělé.“

„Už se moc těším na Den světových oslav,“ povídala jsem dál. Zatvářil se docela vyděšeně, jako by netušil, kdo jsem. „Můj syn taky chodí do školy Roberta Galera.“

„No ano!“ rozsvítilo se mu. „Hrozně rád bych si s váma povídal, ale potřebuju dopsat jeden e-mail.“ Nasadil si sluchátka, která měl do té doby pověšená na krku, a začal se zase věnovat počítači. Teď se podrž – ta sluchátka nebyla zapojená do laptopu. Byl to takový ten typ, co izoluje okolní hluk! Po zbytek cesty do Redmondu už na mě nepromluvil.

Jen si to, Audrey, vem. Celých pět let si myslíme, že Bernadetta je mnohem nesnesitelnější než on. A teď se ukázalo, že on je zrovna takový hulvát a asociál jako ona! Namíchnul mě tak, že jsem si po příchodu do kanceláře okamžitě vygooglovala Bernadettu Foxovou. (Divím se, že mě to nenapadlo dřív, když o ni jevíme tak chorobný zájem!) Že Elgin Branch vede v Microsoftu tým pracující na Samanthě 2, ví každý. Zato o Bernadettě mi na internetu nevyjelo vůbec nic. Jediná Bernadetta Foxová je nějaká architektka v Los Angeles. Zkoušela jsem její jméno různě kombinovat – Bernadetta Branchová, Bernadetta Foxová-Branchová. Ale naše Bernadetta, máma Bee, pro internet prostě neexistuje. Což je v dnešní době docela obdivuhodný výkon.

A teď z jiného soudku. Že je Ollie Óčko úžasný? Dost mě vzalo, když ho Ioni z Microsoftu vyhodili v rámci desetiprocentního snižování stavů. Jenže kdyby k tomu nedošlo, nemohl by nám pomoci s rebrandingem naší školičky.

Když už jsme u Microsoftu, Steve Ballmer svolává na pondělí po Dni díkůvzdání celofiremní otevřený meeting. Už se šíří šílené zvěsti. Šéf mi řekl, ať před tím meetingem zarezervuju na několik hodin zasedačku, a já měla dost problém nějakou sehnat. To může znamenat jediné – další propouštění. (To budou svátky!) Šéf se doslechl, že se náš projekt chystají zrušit, tak vyhledal největší e-mailové vlákno, napsal na něj, že „Microsoft je vykopávka a jeho akcie půjdou co nevidět do kytek“, a kliknul na Odeslat všem. To nebyl dobrý nápad. Teď se nervuju, že potrestají celé naše oddělení a já skončím hodně špatně. Nebo možná skončím úplně! Co když jsem tu zasedačku zarezervovala jen proto, abych v ní dostala padáka?

Audrey, prosím tě, modli se za mě, Alexandru i Lincolna. Nevím, co si počnu, jestli mě vyhodí. Mám tady zlaté benefity. Jestli budu mít po svátkách práci, ráda ti přispěju na brunch pro rodiče potenciálních žáků.

Su-Lin

Čtvrtek 18. listopadu

*Vzkaz, který poslala Audrey Griffinová
specialistovi na likvidaci ostružiní*

Tome,

podle stavu zahrady by se dalo soudit, že v tom strašidelném baráku nad námi nikdo nebydlí. Ale opak je pravdou. Jejich Bee chodí do třídy s naším Kylem. Moc ráda dnes téma ostružiní se sousedkou proberu, až budeme před školou čekat na děti.

Prasata? V žádném případě. Stavte se pro ten mangold.

Audrey Griffinová

Od: Bernadetta Foxová

Komu: Maňdžula Kapúrová

Jsem nadšená, že souhlasíte s další spoluprací!!! Všechno jsem podepsala a naskenovala. Výlet do Antarktidy vypadá následovně. Pojedeme všichni tři, takže nám zarezervujte dvě kajuty. Elgie má nalítané mraky mil s American Airlines, tak nám zkuste zařídit tři letenky

zdarma. Vánoční prázdniny jsou od 23. prosince do 5. ledna. Vůbec nevádí, jestli zameškáme pár dnů školy. Ale co se psem? Musíme najít někoho, kdo se postará o pětadesátikilového uslintaného psa. Jejda – už musím jet pro Bee do školy. Ještě jednou DÍKY.

Pátek 19. listopadu

Zpráva, kterou paní ředitelka Goodyearová poslala rodičům v pátečním zpravodaji

Vážení rodiče,

nejspíš se vám už doneslo, že včera došlo před školou k nehodě. Naštěstí se nikomu nic nestalo. Berme to tedy jako příležitost a znovu si zopakujme pravidla stanovená ve směrnicích naší školy. (Vybranou pasáž jsem kurzivou zvýraznila já.)

Článek 2a, odstavec 2. Žáky lze po vyučování vyzvednout dvěma způsoby.

Autem: Přijedte autem až ke vchodu. Dejte pozor, abyste neblokovali průjezd k nakládací rampě společnosti Sound Seafood International.

Pěšky: Nechte auto v severní části areálu a dojděte ke škole po cestě vedoucí podél řeky. *Žádáme rodiče jdoucí pěšky, aby kvůli bezpečnosti a plynulosti provozu nevstupovali na příjezdovou cestu.*

Samozřejmě jsem moc ráda, že tvoříte báječnou partu a rádi si spolu povídáte.

Bezpečnost žáků je nicméně na prvním místě. Vezměme si tedy

z toho, co se stalo Audrey Griffinové, ponaučení a nechme si povídat do kavárny, a ne na předjezd.

S pozdravem

Gwen Goodyearová

ředitelka ZŠ a MŠ Roberta Galera

*Účtenka za ošetření na pohotovosti, kterou mi dala
Audrey Griffinová s tím, ať ji předám mámě*

Pacientka: Audrey Griffinová

Ošetřující lékař: C. Cassella

Poplatek za návštěvu pohotovosti	900,00
RTG	425,83
(na pacientčinu žádost, NEHRADÍ POJIŠŤOVNA)	
Předpis: vicodin 10 mg (15 tablet, 1 balení)	95,70
Zapůjčení francouzských berlí	173,00
(na pacientčinu žádost, NEHRADÍ POJIŠŤOVNA)	
Jistina na francouzské berle	75,00
CELKEM	1669,53

Závěr: Při prohlídce a základním neurologickém vyšetření nebylo zjištěno žádné zranění. Pacientka silně otřesená, vyžádala si RTG, vicodin a francouzské berle.

Od: Su-Lin Leeová Segalová

Komu: Audrey Griffinová

Prý tě Bernadetta chtěla před školou přejet! Jsi v pořádku? Nemám ti přivést něco k večeři? CO SE VLASTNĚ STALO?

Od: Audrey Griffinová

Komu: Su-Lin Leeová Segalová

Je to pravda. Chtěla jsem si s Bernadettou promluvit o ostružiní, které roste na jejich svahu, prolézá pod plotem a roztahuje se nám na zahradě. Musela jsem si na to najmout zahradního specialistu. Řekl mi, že nám Bernadettino ostružiní poničí základy domu.

Samozřejmě že jsem to s ní chtěla probrat ve vší přátelskosti. Došla jsem k jejímu autu, když stála ve frontě před školou. Mea culpa! Jenže s tou ženskou se nikdy jindy mluvit nedá! Je jako Frank Delano Roosevelt – člověk ji vidí jen od pasu nahoru, když kolem něj projíždí. Podle mě z toho auta ještě ani jednou nevyšla a nedovedla Bee do třídy.

Začala jsem na ni mluvit, ale měla vytažená okýnka a dělala, že mě nevidí. Nejspíš si myslí, že je první dáma Francie nebo co, s tím ležerně uvázaným hedvábným šátkem a velkýma slunečníma brýlema. Zaťukala jsem na přední sklo, ale ona na to šlápla.

Přejela mi nohu! Jela jsem na pohotovost, ale natrefila jsem na neschopného doktora. Tvrdil, že mi nic není.

Upřímně řečeno nevím, kdo mě naštvál víc – jestli Bernadetta Foxová, nebo Gwen Goodyearová, když mě v pátečním zpravodaji uvedla jménem. Jako bych něco provedla! A zmínila jen mě, a Bernadettu

ne! To já založila Radu pro rovné příležitosti. To já vymyslela akci Trubičky pro tatínky. To já sepsala posláním základní školy, když za něj ti nabobové z Portlandu chtěli deset tisíc dolarů.

Škole zřejmě nevadí, že sídlí v průmyslové zóně. Zřejmě nestojí o stabilitu v podobě vlastního areálu. Gwen Goodyearová si zřejmě přeje, abych ten brunch pro rodiče potenciálních žáků zrušila. Zrovna se jí snažím dovolat. Jsem z toho všeho dost rozčarovaná.

Už to zvoní. Už ji slyším.

Pondělí 22. listopadu

Vzkaz, který paní ředitelka Goodyearová poslala rodičům v pondělním kurýrovi

Vážený rodiče,

tímto bych vám ráda sdělila, že té paní přejela nohu maminka Bee Branchové – Bernadetta Foxová. Doufám, že jste si užili víkend, i když pršelo.

S pozdravem

Gwen Goodyearová

ředitelka ZŠ a MŠ Roberta Galera

Kdyby se bývaly zeptaly mě, řekla bych jim, jak se to stalo. Nenastoupila jsem k mámě do auta hned, protože ona s sebou vždycky bere Zmrzlinku a nechá ji dřepět na předním sedadle. A ta jak se tam jednou zahnízdí, nechce už vydobyté místo uvolnit. Takže Zmrzlinka

udělala přesně to, co dělá, když chce, aby bylo po jejím – celá ztuhla a upřeně zírala před sebe.

„Mami! Proč ji necháš sedět vepředu, když –“

„Vnutila se sem –“ Máma začala Zmrzlinku tahat za obojek a já jsem ji cpala dozadu. Po dlouhém vrčení se nám to konečně povedlo, ale Zmrzlinka neskočila na sedadlo jako normální pes, místo toho se nalepila na přední sedadlo a vrhla na nás utrápený pohled, jako by nám chtěla říct, vidíte, k čemu jste mě donutily.

„Ty jsi ale hérečka,“ okřikla ji máma.

Připoutala jsem se. Všimly jsme si, že se k nám žene Audrey Griffinová. Běžela dost toporně a nerytmicky, bylo vidět, že naposledy utíkala tak před deseti lety.

„To snad ne,“ vzdychla máma. „Co zase chce?“

Audrey Griffinová měla vytřeštěné oči a jako obvykle se usmívala od ucha k uchu. Mávala na nás nějakým papírem. Z culíku se jí uvolnily šedé prameny, na nohách měla dřeváky a pod péřovou vestou bylo vidět, jak jí džíny málem praskají ve švech. Na to se prostě nešlo nedívat.

Ten den dohlížela na plynulost provozu seňora Floresová. Naznačila nám, že máme jet, protože se za námi táhla dlouhatánská fronta aut a jeden chlápek ze Sound Seafood si to točil. Audrey na nás mávala, ať zastavíme.

Máma měla sluneční brýle jako vždycky – nosí je, i když prší. „Ať si ta moucha otravná myslí, co chce. Já ji prostě nevidím,“ zabručela.

Odjely jsme a to je celé. Vím naprosto jistě, že jsme nikomu nohu nepřejely. Mámino auto se mi moc líbí, ale připadám si v něm jako princezna na hrášku. Kdyby najelo na něco tak velkého jako lidská noha, okamžitě by vyletěly airbagy.

Úterý 23. listopadu

Od: Bernadetta Foxová

Komu: Maňdžula Kapúrová

V příloze posílám naskenovanou účtenku za ošetření na pohotovosti, kterou bych asi měla uhradit. Jedna moucha otravná tvrdí, že jsem jí před školou přejela nohu. Kdyby mě to tak neunavovalo, asi bych se tomu i zasmála. Proto taky říkám ostatním matkám, které do té školy vozí děti, „mouchy otravné“. Štvou mě, ale ne tolik, abych na ně mrhala cennou energií. Už osm let se mě ze všech sil snaží k něčemu vyprovokovat – mohla bych vám vyprávět! Bee je našťěstí už v osmičce a já se nemůžu dočkat, až za sebou spálí mosty. Tím pádem nemá smysl se pouštět do muších bitev. Mohla byste projít všechny naše pojistky a zjistit, jestli se na to nějaká nevztahuje? Nebo víte co, když o tom teď tak přemýšlím? Zaplatte to. Elgie by se zlobil, kdyby nám kvůli takové prkotině zvýšili zálohy. Nechápe, proč mi mouchy otravné tak vadí.

To s Antarktidou je vážně paráda! Zařídte nám dvě kajuty de luxe. Naskenovala jsem vám naše pasy, abyste znala přesná data našeho narození, jak se píšou naše jména, prostě abyste měla všechno potřebné. Radši k tomu přihodím i kopie našich řidičáků a čísla našich sociálních pojištění. Bee je v pase uvedena jako Bálakršna Branchová. (Řekněme, že jsem tenkrát zažívala velký stres a že mi to přišlo jako dobrý nápad.) Teď mi došlo, že Bee musí mít na letence napsané Bálakršna. Rozhodně ale udělejte první poslední pro to, aby naše božské stvoření měli na lodi – na jmenovkách, seznamu cestujících atd. – uvedené jako „Bee“.

Dostali jsme seznam věcí, které s sebou budeme potřebovat. Mohla byste nám všechno objednat trojmo? Já mám velikost M, Elgie XL – ne že by měl bříško, jen měří sto devadesát centimetrů a nikde nemá ani gram tuku navíc. To se někdo má. Bee je na svůj věk dost malá, tak jí

pořídte oblečení jako pro desetileté dítě. Když si nebudete jistá velikostí nebo designem, pošlete nám několik variant – teda pokud to pro mě nebude znamenat nic víc, než že pak krabici zase nechám před domem a někdo z UPS ji odveze. Taky nám sežeňte všechny doporučené knížky – Elgie a Bee si je určitě nastudují a já se o to aspoň pokusím.

Dál budu potřebovat rybářskou vestu se spoustou kapes na zip. Kdysi – to jsem ještě ráda vytahovala paty z domu – jsem jednou v letadle seděla vedle ekologa, který cestoval křížem krážem po zeměkouli. Měl na sobě rybářskou vestu a v ní pas, peníze, brýle, plastové krabičky na filmy – ano, už je to hodně dávno. Je to naprosto geniální výrobek, máte všechno na jednom místě, hezky po ruce, schované v kapsičce na zip a vestu si navíc můžete na letišti sundat a nechat projet bezpečnostním skenerem. Od té doby jsem si kolikrát říkala, že až příště někam pojedu, pořídím si taky takovou vestu. Teď nadešla ta správná chvíle. Radši mi objednejte hned dvě.

Nechte mi to všechno poslat sem do haciendy. Jste jednička!

Od: Maňdžula Kapúrová

Komu: Bernadetta Foxová

Vážená paní Foxová,

obdržela jsem Vaše pokyny ohledně vybavení na cestu a budu podle nich postupovat. Co je to hacienda? Nic takového nemám v podkladech.

S pozdravem

Maňdžula Kapúrová

Od: Bernadetta Foxová

Komu: Maňdžula Kapúrová

Znáte to. Jedete pro něco do Ikey a jen zíráte, jak je všechno neuvěřitelně levné – sto čajových svíček sice nepotřebujete, ale prokristapána, vždyť jich balík stojí jen devětadevadesát centů. Nebo: dekorativní polštářky jsou vycpané jakýmsi rozpláclym míčkem z bezpochyby jedovatého kdovíčeho, ale mají tak veselou barvu a navíc se prodávají po třech za pět dolarů, takže než se rozkoukáte, necháte tam pět stovek ne proto, že ty krámy nezbytně potřebujete, ale proto, že jsou tak zatraceně levné.

Vlastně neznáte. Kdybyste to znala, dokázala byste si představit, jaké to bylo, když jsem v Seattlu hledala bydlení.

Že jsem se vydala zrovna sem, byla v podstatě náhoda. V té době jsme bydleli v Los Angeles a Elgieho animační firmu zrovna odkoupil Velký bratr. Jejda, já napsala Velký bratr, ale přitom jsem myslela Microsoft. Přibližně v tu dobu se mi taky stala jedna hrozně hnusná věc (nebojte, podrobností vás ušetřím). Povím vám jen, že to bylo něco tak hrozného a hnusného, že jsem měla sto chutí z Los Angeles utéct a už nikdy se tam nevrátit.

V Microsoftu Elgieho nenutili, ať se kvůli práci přestěhuje do Seattlu. Jen mu to důrazně doporučili a já toho nadšeně využila jako záminky, abych mohla z továrny na sny co nejdřív pláchnout.

Když jsem sem – do Seattlu – přijela poprvé, vyzvedl mě na letišti realitní makléř a vzal mě na prohlídku domů. V dopolední várce byly samé venkovské domy, jiné domy se tady snad ani nestaví, tedy pokud nepočítám záplavu paneláků, které všude v nesmyslných uskupeních překážejí ve výhledu. Na člověka to působí dojmem, že městský architekt prospal celá šedesátá i sedmdesátá léta u rýsovacího prkna a projektování přenechal Sovětům.

Jinak je tu jeden venkovský dům vedle druhého. Venkovské domy z přelomu století, nádherně zrekonstruované venkovské domy, reinterpretované venkovské domy, moderně pojaté venkovské domy. Jako by hypnotizér uvedl všechny obyvatele Seattlu do kolektivního transu. Klíží se vám oči, a až se probudíte, budete chtít bydlet jen a pouze ve venkovském domě, bude vám jedno, jaký se píše rok, záležet vám bude jedině na tom, aby váš dům měl tlusté zdi, malá okna, tmavé pokoje, nízké stropy a aby stál na tom nejhorším místě z celého pozemku.

Na té záplavě venkovských domů bylo nejdůležitější, že ve srovnání s Los Angeles byly levné, jako kdyby je vyrobili v Ikea!

Ryan, ten realitní makléř, mě vzal na oběd do restaurace v centru, kterou vede šéfkuchař Tom Douglas. Ten v Seattlu provozuje celkem deset restaurací, jednu lepší než druhou. Jídlo v Lole – á, ten koláč s kokosovým krémem! á, ta česneková pomazánka! – mě přesvědčilo, že bych v téhle díře u hranic s Kanadou přezdívané Smaragdové město přece jen mohla být šťastná. Za všechno může Tom Douglas!

Po obědě jsme zamířili k makléřovu autu. Čekala nás odpolední prohlídka. Nad centrem se tyčil kopec posetý samými – to byste neuhodla – venkovskými domy. Vlevo nahoře jsem uviděla cihlovou budovu s obrovskou rovinatou zahradou a výhledem na Elliottův záliv.

„Co je to tamhle?“ zeptala jsem se Ryana.

„To je Teplý pramen z přelomu století,“ odpověděl. „Bývalá katolická škola pro zlobivé holky.“

„A co je v ní teď?“

„No, teď je už spoustu let prázdná. Jednou za čas si nějaký developer usmyslí, že by tam mohl postavit bytovky.“

„Takže je na prodej?“

„Naposledy jich tam chtěli postavit celkem osm,“ vysvětloval Ryan, ale pak vytřeštil oči, protože zavěřil kšeft. „Větší část hektarového pozemku je hezky rovinatá. Navíc k němu patří i celý svah. Sice na něm nemůžete stavět, ale zase vám zajistí dostatek soukromí. Dům U studánky – developeri ho přejmenovali, protože jim původní název připadal

příliš homofobní – má přibližně jedenáct set metrů čtverečních nabitých neskutečným kouzlem. Z rekonstrukce prozatím sešlo, ale jinak je to hotový klenot.“

„Kolik za něj chtějí?“

Ryan se dramaticky odmlčel. „Čtyři sta tisíc.“ Spokojeně sledoval, jak mi padá čelist. Domy, které jsme viděli předtím, stály stejně, a přitom měly jen mrňavý pozemek.

Ukázalo se, že ta obrovská rovinatá zahrada je nezastavitelné území a že městská část Královny Anny prohlásila školu U teplého pramene za historickou památku, takže se s ní nesmí moc hýbat. Územní plán tak dívčí školu U teplého pramene v podstatě zakonzervoval.

„Ale ta čtvrť je přece v územním plánu vyhrazená pro rodinné domy, ne?“ namítla jsem.

„Nechcete se tam podívat?“ navrhl Ryan a už mě strkal do auta.

Ten dům měl naprosto dokonalé dispozice. Ano, suterén působil strašidelným a depresivním dojmem – soudě podle dveří, které vypadaly jako v nějakém žaláři a zamykaly se zvenčí, tam zavírali svěřenkyňe –, ale měl čtyři sta padesát metrů čtverečních, takže nad zemí pořád zbývalo šest set padesát metrů, a to je na rodinný dům slušná obytná plocha. V přízemí byla naprosto senzační kuchyň spojená s jídelnou, obrovský přijímací pokoj, ze kterého by se dal snadno udělat obývací, a několik menších pracoven. V patře se nacházela kaple s vitrážovými okny a několika zpovědnicemi. Ideální ložnice a šatna! Ostatní místnosti se daly předělat na dětský pokoj a pokoj pro návštěvy. Stačilo provést jen kosmetické úpravy – utěsnit, přebrousit, natřít. Hračka.

Pak jsem se ze zadní verandy obrácené na západ dívala, jak se po hladině jako šneci šinou trajekty.

„Kam plujou?“ zeptala jsem se.

„Na ostrov Bainbridge.“ Ryan byl pěkně mazaný, a tak dodal: „Hodně lidí tam má chatu.“

Zůstala jsem v Seattlu ještě jeden den a kromě domu jsem nám pořídila i chatu u moře.

Od: Maňdžula Kapúrová
Komu: Bernadetta Foxová

Vážená paní Foxová,
položky ze seznamu věcí, které máte mít s sebou, Vám přijdou na adresu Gate Avenue.

S pozdravem
Maňdžula Kapúrová

Od: Bernadetta Foxová
Komu: Maňdžula Kapúrová

Jé, mohla byste nám zarezervovat stůl na Den díkůvzdání? Zavolejte třeba do Washington Athletic Clubu a zamluvte nám stůl pro tři. Na sedmou. Dovoláte se do Spojených států? Jak by ne – čím myslím? Vždyť v Indii teď neděláte nic jiného.

Uznávám, že je dost zvláštní chtít, abyste mi z Indie zarezervovala stůl v restauraci, kterou vidím z okna. Nebojte, vysvětlím vám to. Vždycky to totiž zvedne ten samý chlápek a rovnou se zeptá: „Washington Athletic Club, přejete si?“

Řekne to tak přátelsky, tak bezvýrazně... tak kanadsky. A já nerada vytahuju paty z domu taky proto, že bych mohla natrefit na nějakého Kanadana. Seattle se jimi přímo hemží. Nejspíš si myslíte, že Spojené státy a Kanada jsou prašť jako uhoď, že v obou zemích žijí jen příšerně tlustí anglicky mluvící běloši. No, Maňdžulo, dál od pravdy byste být nemohla.

Američani jsou ctižádostiví, nesnesitelní, neurotičtí, zabeďnění – to všechno a ještě mnohem víc – samé trápení, jak by řekl starý dobrý Zorba.

Kanaďani jsou úplně jiní. Mám z nich takový vítr, jaký máte vy z krávy ležící uprostřed ulice během dopravní špičky. Kanaďani si myslí, že si jsou všichni rovni. Podle nich vyjde nastejno, jestli si za mikrofon stoupne Joni Mitchellová nebo nějaká sekretářka. Frank Gehry není o nic lepší než stavař, který chrlí satelitové baráky v AutoCADu. John Candy je zrovna tak vtipný jako strejda Lou, když si dá pár piv. Proto není divu, že svět zná jen ty Kanaďany, kteří z Kanady hodně rychle vypadli. Ostatní nadané lidi tam totiž smete lavina rovnostářství. Kanaďani prostě nechápou, že někteří jedinci jsou výjimeční a ostatní by se k nim podle toho měli chovat.

A končím.

Kdyby měli ve Washington Athletic Clubu plno – to asi budou, když je Den díkůvzdání už pozítří –, tak nám na zázračném internetu najděte nějakou jinou restauraci.

Však mi taky vrtalo hlavou, proč jsme na Den díkůvzdání večereli zrovna v Danově grilu. Ten den jsem si přispála a dolů jsem sešla ještě v pyžamu. Podle mozaiky z ručníků a igelitek vyskládaných na podlaze jsem okamžitě poznala, že bude pršet. Tenhle systém vymyslela máma, protože nám občas zatéká do domu.

Nejdřív na zem rozložíme igelitky a ty překryjeme ručníky nebo dekami. Doprostřed postavíme velký hrnec – ten zachytává vodu. Bez igelitek a ručníků by to rozhodně nešlo, protože několik hodin zatéká na jednom místě a pak zničehonic začne zatékat třeba o pět centimetrů dál. Zlatý hřeb spočívá v tom, že máma hrnce vystele starými tričky, abychom nemuseli poslouchat to kap kap kap. Protože to je k zbláznění, když zrovna chcete spát.

To ráno byl táta doma, což se nestává moc často. Přivstal si a už se byl projet na kole. Teď stál u kuchyňské linky, celý zpocený v papouškově křiklavých elastákách, a popíjel zelený džus vlastní výroby. Byl do půl těla, na prsou měl připnutý monitor tepu a na ramenou kšíry – svůj

vlastní vynález –, prý mu dělají dobře na záda, protože díky nim sedí u počítače rovně.

„Taky ti přeju dobré ráno,“ poznamenal dotčeně.

Asi jsem na něj vrhla dost nevlídný pohled. Nezlobte se na mě, ale mně prostě přijde divné, když má táta po ránu podprsenku, a je úplně jedno, že ji nosí kvůli lepšímu držení těla.

Máma přišla ze spíže s plnou náručí hrnců. „Ahoj zlatíčko!“ Hrnce s rachotem popadaly na zem. „Pardon, pardon, pardon. Jsem hrozně unavená.“ Máma někdy v noci vůbec nespí.

Táta došel v cyklistických botách klap-klap-klap-klap k laptopu, připojil k němu monitor tepu a stáhnul si data z projížďky.

„Elgie, vyzkoušel by sis nepromokavé pohorky, až budeš mít chvíli-ku? Můžeš si vybrat hned z několika typů.“

„Výborně.“ Táta odešel klap-klap-klap do obýváku.

Vzala jsem z linky flétnu a projela jsem si pár stupnic. „Heleď mami, když jsi chodila na Choate Rosemary, stálo už Mellonovo kulturní centrum?“

„Ano,“ odpověděla. Už zase měla náruč plnou hrnců. „Tam jsem taky poprvé a naposled stanula na jevišti. Obsadili mě do *Frajerů a sazí*.“

„Když jsem se tam byla s tátou podívat, tak mi jedna holka řekla, že mají školní orchestr, každý pátek pořádají koncerty pro lidi z Wallingfordu a dokonce vybírají vstupné.“

„Bude se ti tam moc líbit,“ řekla máma.

„Jestli mě vezmou.“ Projela jsem si ještě několik stupnic a máma pak hodila na zem další hrnce.

„Uvědomuješ si vůbec, jak musím být statečná?“ vybuchla. „Jak mě ničí, že budeš studovat na druhém konci Států?“

„Tys taky studovala na internátní škole,“ namítla jsem. „Když jsi nechtěla, abych se tam hlásila, neměla o té škole tak básnit.“

Táta přišel lítačkami zpátky do kuchyně. Na nohách měl zateplené holinky s cenovkou. „Bernadetto, jsi skvělá, žes to všechno obstarala.“ Jednou rukou mámu objal a přitiskl ji k sobě. „Obíháš snad od rána do večera obchody se sportovníma potřebama?“

„Dalo by se to tak říct,“ odpověděla máma a obrátila se zpátky ke mně. „Prostě jsem nedomyslela, jaké bude mít tvoje přihláška na internátní školu důsledky. To jest, že nás opustíš. Ale mně nevádí, že chceš prchnout. Stejně tě budu vídat každý den.“

Probodla jsem ji pohledem.

„Ty to ještě nevíš?“ zeptala se. „Přestěhuju se do Wallingfordu, pro-
najmu si tam dům. Už jsem si sehnala práci ve školní jídelně.“

„To neříkej ani z legrace.“

„Nikdo nebude vědět, že jsem tvoje máma. Dokonce mě ani nebu-
deš muset zdravit. Jen chci každý den vidět tvůj líbezný obličej. Ale
když na mě občas mávneš, zahřeje mě to u srdce.“ Poslední větu řekla
jako nějaký rarach.

„Mami!“ okřikla jsem ji.

„Nemáš na vybranou. Jako v pohádce *O králíčkovi, který chtěl utéct*.
Mně se prostě nezbavíš. Budu stát v jídelně za skleněným pultem
s igelitovými rukavicema na rukách, ve středu budu na talíře nandá-
vat hamburgery a v pátek ryby –“

„Tati, ať toho nechá.“

„Bernadetto, prosím tě.“

„Vy si myslíte, že si dělám srandu. Tak si to myslete.“

„Kam vlastně dneska pojedeme na večeři?“ zeptala jsem se.

Máma se zatvářila dost divně. „Vteřinku.“ Vyšla zadními dveřmi
z kuchyně.

Vzala jsem do ruky ovladač na televizi. „Nehrajou dneska náhodou
Seahawks s Dallasem?“

„Až v jednu,“ odpověděl táta. „Nechceš se předtím podívat do zoo?
Že bysme se vrátili až na zápas.“

„Prima! Můžeme omrknout to klokaní mládě.“

„Pojedeme na kole?“

„Chceš jet na lehocipedu?“ zeptala jsem se.

„Asi jo.“ Táta zaťal pěsti a zakroužil jimi. „Tady v těch kopcích mě
vždycky rozbolí zápěstí –“

„V tom případě jedem autem,“ skočila jsem mu rychle do řeči. Máma se vrátila. Otřela si ruce o kalhoty a šileně zhluboka se nadechla. „Dnes večer vyrazíme do Danova grilu,“ oznámila nám. „Do Danova grilu?“ zeptal se táta. „Do Danova grilu,“ zopakovala jsem. „To myslíš ten naprosto ulítělej podnik u jezera Union, kam autobusy navážejí turisty a na který pořád běží reklama v televizi?“ „Přesně ten,“ odpověděla máma. Zavládlo ticho a přerušilo ho až tátovo hlasité „no teda!“. „V životě by mě nenapadlo, že na Den díkůvzdání vybereš zrovna Danův gril,“ dodal. „Ráda tě občas něčím překvapím.“ Půjčila jsem si tátův telefon a poslala jsem esemesku Kennedy. Byla s mámou na ostrově Whidbey. Dost mi záviděla, že jedeme na večeři do Danova grilu. Jeden pán tam hrál na piano, mohla jsem si zdarma dolévat limonádu a čokoládový dort zvaný Čokoládová bomba byl obrovský – ještě větší než gigantické porce, které podávají v čínských bistrech P. F. Chang's. V pondělí mi ve škole všichni říkali: „Tý jo, vy jste byli na Den díkůvzdání v Danově grilu, jo? Ty se máš.“

Pondělí 29. listopadu

Vzkaz od Toma

Paní Griffinová,
já žádný mangold nechci. Chci, abyste zaplatila fakturu. Jinak se s vámi budu muset soudit.

Vzkaz od Audrey Griffinové

Tome,

přijde mi docela vtipné, že se se mnou chcete soudit. Můj manžel pracuje na okresním soudu. Dost ho pobavilo, že nás chcete zažalovat, když bychom se mohli soudit my s vámi a s přehledem bychom vyhráli. Ale to snad nebude nutné. Nažhavila jsem mozkové závity a něco mě napadlo. Napište mi předběžný propočet, kolik by stála likvidace ostružiní na sousedním pozemku. Nevadí, jestli si budete muset pořídit ten speciální stroj. Udělejte to, jak uznáte za vhodné, hlavně když u toho nebudou muset být prasata.

Odvedenou práci vám uhradím, až budu mít v ruce ten propočet. Za necelé dva týdny pořádám hrozně důležitý brunch a potřebuju, aby moje zahrada vypadala jako ze škatulky.

Středa 1. prosince

Vzkaz od Toma

Paní Griffinová,

na práci takového rozsahu bych určitě potřeboval ten rotavátor. Jenže chlápek, se kterým spolupracuju, ho nechce používat, když hodně prší. Pustil by se do toho nejdřív v květnu. Kvůli propočtu bych si potřeboval pozemek vašich sousedů omrknout. Mluvila jste s nimi? Dáte mi na ně telefon?

Vzkaz od Audrey Griffínové

Tome,

mám dojem, že každý mluvíme jinou řečí. Za deset dnů pořádám důležitý oběd pro jednu školu. Přihrne se k nám seattleská smetánka a bude se chtít kochat naší zahradou. Nemůžu si dovolit, aby si potrhali oblečení o ostré šlahouny. Květen mi je houby platný. I příští měsíc mi je houby platný. Je mi úplně jedno, jestli si budete muset rotavátor půjčit od někoho jiného. To ostružiní prostě musí do 11. prosince zmizet.

Cesta k získání sousedčina souhlasu by byla trnitá, a to nemyslím jako vtip. Navrhuju, abyste se u mě stavil v pondělí přesně ve tři. Víím naprosto jistě, že sousedka v tu dobu pojedje pro dceru do školy. Můžeme prolézt dírou v bočním plotě a obhlédnout to ostružiní.

Výňatek z mého referátu o siru Ernestu Shackletonovi

Vodní plocha zvaná Drakeův průliv se nachází mezi nejjihnějším výběžkem Jižní Ameriky – mysem Horn v Chile – a Antarktidou. Průliv dlouhý osm set kilometrů se jmenuje po korzárovi siru Francisi Drakeovi, který žil v 16. století. V téhle zeměpisné šířce se nenachází žádná větší pevnina. Antarktickému cirkumpolárnímu proudu tak nic nebrání v cirkulaci. Drakeův průliv je tím pádem nejrozbouřenější a nejobávanější vodní plochou na světě.

Od: Bernadetta Foxová

Komu: Maňdžula Kapúrová

Teda co se dnes člověk nedozví od osmáků, když jim položí rétorickou otázku typu: co jste dneska brali?

Víte například, že rozdíl mezi Antarktidou a Arktidou spočívá v tom, že v Antarktidě je pevná zem, ale v Arktidě je jen led? Že je Antarktida kontinent, jsem věděla, ale myslela jsem, že pevnina je i na severu. A jestlipak víte i to, že v Antarktidě nejsou polární medvědi? Já to nevěděla! Myslela jsem, že budeme z lodi sledovat, jak neboží lední medvědi prchají po tajících ledovcích před neblahým osudem. Kvůli téhle smutné podívané byste musela na severní pól. Jižní pól totiž obývají tučňáci. Jestli jste si představovala, jak lední medvědi idylicky dovádějí s tučňáky, tak vás vyvedu z omylu, protože lední medvědi a tučňáci se nacházejí na doslova a do písmene opačných koncích světa. Asi bych přece jen měla občas vytáhnout paty z domu.

Dostávám se tak k další věci, kterou jsem nevěděla. Tušila jste, že cesta do Antarktidy vede přes Drakeův průliv? Jestlipak víte, že Drakeův průliv je ta nejdivočejší vodní plocha na Zemi? Já už to vím, protože jsem teď strávila tři hodiny na internetu.

Takže proč vám píšu. Trpíte mořskou nemocí? Protože člověk, který mořskou nemocí netrpí, nemá nejmenší ponětí, jaké to je. Nejde jen o to, že je vám zle. Je vám tak zle, že byste ze všeho nejradši umřela. Už jsem Elgieho upozornila, že mě během těch dvou dnů musí udržet co nejdál od střelných zbraní, protože si pod náparem mořské nemoci určitě budu chtít vystřelit mozek z hlavy.

Před deseti lety jsem viděla dokument o tom, jak teroristi obsadili to divadlo v Moskvě. Rukojmí museli sedět na sedadlech, do očí jim zářila světla, nespali, čurat museli pod sebe – kadit ovšem mohli do orchestřiště. Po pouhých osmačtyřiceti hodinách se jich několik zved-

lo a vydalo k východu, i když věděli, že je stříl do zad. A nebylo jich málo. Protože byli úplně VYŘÍZENÍ.

Píšu vám to proto, že mi ten výlet do Antarktidy začíná nahánět hrůzu. A nejen kvůli tomu, že nesnáším lidi – to platí beze změny. Prostě mám pocit, že plavbu Drakeovým průlivem nezvládnou. Nebyť Bee, určitě bych tu cestu zrušila. Jenže ji nemůžu zklamat. Zkusíte mi sehnat něco pořádného na mořskou nemoc? Dramamin nechci. Chci něco POŘÁDNÉHO.

Mimochodem počítám s tím, že si naučtujete i čas strávený čtením mých blábolů!

Dopis od Bruce Jessupa, vedoucího oddělení pro přijímací řízení na střední škole Choate Rosemary

Vážená slečno Branchová,

po důkladném posouzení skupiny vynikajících žáků, kteří se k nám na školu hlásili v předtermínu, Vám s radostí oznamujeme, že jste byla přijata.

Neposuzovali jsme jen Vaše akademické úspěchy, ale i Vaše široké zájmy a to vše v nás vzbudilo velké nadšení. Vaše výsledky a hodnocení jsou natolik vynikající, že vedoucí studijního oddělení Hillary Loundesová zašle Vaším rodičům zvláštní dopis s podrobnými informacemi o tom, jakou jedinečnou možnost bychom Vám rádi nabídli.

Prozatím mi dovoďte, abych Vám srdečně poblahopřál, protože jste obstála v nadmíru náročném přijímacím řízení. Jsem si naprosto jistý, že Vám Vaši spolužáci budou připadat stejně podnětní, inspirativní a zajímaví, jako jste Vy připadala nám.

S pozdravem

Bruce Jessup

*Dopis od Hillary Loundesové, vedoucí studijního oddělení
na střední škole Choate Rosemary*

Vážená paní Branchová, vážený pane Branchi,

ráda bych Vám poblahopřála k tomu, že Bee byla přijata na Choate Rosemary. Že je Bee naprosto výjimečná dívka, určitě víte lépe než kdokoli jiný. Bee je dokonce natolik výjimečná, že bych si dovolila doporučit, aby přeskočila první ročník a nastoupila rovnou do ročníku druhého.

V letošním roce bude Choate Rosemary přijímat jen každého desátého uchazeče. Žáci, kteří se k nám hlásí, mají téměř bez výjimky výborný průměr a vynikající hodnocení jako Bee. Asi si říkáte, jak tu „záplavu akademické jednotvárnosti“ tvořenou známkami a nabubřelými doporučeními třídíme a vybíráme ty, kterým bude pobyt na Choate Rosemary nejvíc svědčit.

Naše přijímací komise spolupracuje od konce devadesátých let s yaleským centrem PACE (Psychologie, schopnosti, dovednosti a znalosti). Pomohli nám vypracovat přísná kritéria a my teď podle nich posuzujeme měkké dovednosti potřebné pro to, aby studenti dokázali přivyknout kolektivu a akademickému životu na internátní škole. Výsledkem této spolupráce je jedinečný nástroj využívaný při našem přijímacím řízení – Sebehodnocení pro střední školu Choate Rosemary neboli SPSSCHR.

A právě v něm Bee nejvýrazněji předčila ostatní uchazeče. Vzhledem k tomu, že se dnes klade velký důraz na úspěch, popisujeme ideálního studenta naší školy nejraději pomocí dvou slov – odhodlání a duševní vyrovnanost. Vaše dcera dosáhla v obou kategoriích rekordního počtu bodů.

Všichni dobře víme, že pro nadané dítě je ze všeho nejhorší, když se nudí. Z toho důvodu se domníváme, že je v nejlepším zájmu Vaší dcery, aby přeskočila první ročník a rovnou nastoupila do ročníku druhého.

Školné včetně ubytování činí 47 260 dolarů. Pokud chcete, aby Bee

u nás měla místo jisté, laskavě nám do 3. ledna zašlete zálohu a závazné prohlášení, že k nám Bee nastoupí.

Ráda s Vámi vše podrobně proberu. Vítejte v Choate Rosemary!

S pozdravem

Hillary Loundesová

Od: Bernadetta Foxová

Komu: Maňdžula Kapúrová

Jestlipak je můj pláč slyšet až v Indii? Bee vzali na Choate Rosemary! Po pravdě řečeno si za to můžeme s Elgiem sami, protože jsme ji neustále zásobovali vtipnými historkami ze života na internátní škole. Elgie studoval v Exeteru a já na Choate Rosemary. Studium na internátní škole se dá shrnout několika slovy: skvělá parta, koncerty Grateful Dead a vymyšlené vychytávek, aby nebylo cítit, že na pokoji kouříme bong. Komu by se to nelíbilo, že? Samozřejmě bych si moc přála, aby se moje dcera vymanila z šedivé provinčnosti Seattlu. Ona se tam navíc moc těší. Takže nemám na vybranou, musím se vzmužit a přestat myslet hlavně na sebe.

Elgie jim píše, proč si nepřejeme, aby přeskočila ročník. Ale to se vás netýká. Buďte tak laskavá a zaplaťte zálohu z našeho společného účtu. Nemáte zprávy, jak to vypadá s léky na mořskou nemoc? Začínám lehce vyšílovat.

Ještě vám napišu. Teď musím letět pro Bee a nemůžu najít psa.

„Mám docela problém,“ oznámila mi máma ten den, jen jsem nastoupila do auta. „Zmrzlinka vlítla do šatny, dveře se za ní zabouchly a mně nejdou otevřít. Je tam uvězněná.“

Možná vám to připadá divné, ale ve skutečnosti to vůbec divné není. Náš dům je starý. Ve dne v noci prská a heká, jako by si chtěl udělat pohodlí a nešlo mu to. Podle mě za to můžou kvanta vody, která musí při každém dešti nasát. Už se kolikrát stalo, že najednou nešly otevřít dveře, protože se dům pohnul. Teď se k tomu jen poprvé přimotala Zmrzlinka.

Uháněly jsme s mámou domů. Vyřítila jsem se po schodech nahoru. „Zmrzlinko! Zmrzlinko!“ Rodiče mají v ložnici řadu zповědnic, které používají jako šatny. Oblé dveře jsou nahoře do špičky. Za jedněmi štekala Zmrzlinka, ale nebyl to vyděšený kňouravý štekot, spíš to znělo docela hravě. Přísahala bych, že se nám směje.

Na podlaze se válelo nejrůznější nářadí a taky pár fošen – ty tam má máma pro případ, kdyby bylo potřeba na střeše přichytit celtu. Vzala jsem za kliku, ale dveře se ani nehnu.

„Vyzkoušela jsem úplně všechno,“ poznamenala máma. „Horní římsa je úplně shnilá. Vidíš, jak je ten trám prověšený?“ Věděla jsem, že máma dřív – to jsem ještě nebyla na světě – opravovala staré domy, ale teď mluvila, jako by byla někdo úplně jiný. Vůbec se mi to nelíbilo. „Chtěla jsem rám dveří nadzvednout heverem, ale nedokázala jsem ho pořádně zapřít.“

„Můžem je zkusit vykopnout,“ navrhla jsem.

„Jenže oni se otvírají sem.“ Máma se zamyslela a něco ji napadlo. „Máš pravdu. Budeme je muset vykopnout, ale zevnitř. Vlezeme tam oknem.“ To znělo slibně.

Seběhly jsme dolů, vyndaly jsme z kůlny žebřík a dovekly jsme ho přes rozmáčený trávník k boční straně domu. Máma ho zajistila kusem překlížky. „Drž žebřík, já tam vylezu,“ řekla mi.

„Je to můj pes. Takže žebřík budeš držet ty,“ namítla jsem.

„V žádném případě, Baluško. Mohla by sis ublížit.“

Máma si sundala šátek, omotala si ho kolem pravé ruky a pustila se vzhůru po žebříku. Byl na ni zvláštní pohled, jak leze v luxusních mokasínech a capri kalhotách po žebříku zacákaném od barvy. Ová-

zanou rukou rozbila okno, vyhákla kličku a vlezla dovnitř. Uplynula hrozně dlouhá doba.

„Mami!“ volala jsem pořád dokola. Ani se nenamáhala vykouknout, mrška. Byla jsem tak promočená a našťvaná, že mi začínalo být všechno jedno. Stoupla jsem na žebřík. Nepřipadalo mi to nebezpečné. Vylezla jsem nahoru obzvláště rychle, protože kdyby mě máma v půli přistihla a křikla na mě, určitě bych spadla. Trvalo mi to zhruba osm vteřin. Protáhla jsem se oknem dovnitř a ani jednou mi nepodklouzla noha.

Když mě Zmrzlinka uviděla, vůbec mě nezačala vítat. Mnohem víc ji zajímala máma – ta totiž pokrčila ruce před sebou jako karatista a kopla do dveří, znova pokrčila ruce jako karatista a kopla do dveří a pak ještě jednou pokrčila ruce jako karatista a kopla do dveří. Každý kop provázelo hlasité „uááá“. Nakonec se dveře rozletěly.

„Hezky,“ poznamenala jsem.

Máma nadskočila. „Bee!“ Hrozně se rozzlobila, a když se zvenčí ozvala rána, rozzlobila se ještě víc. Doběhly jsme k oknu. Žebřík ležel natažený na trávníku.

„Jejda,“ poznamenala jsem, pořádně jsem objala Zmrzlinku kolem povislého krku a vdechovala jsem její zatuchlý pach tak dlouho, až se mi začalo dělat mdlo. „Ty jsi to nejhorší psisko na světě. Opravdu.“

„Tohle ti přišlo,“ podala mi máma dopis. Místo zpáteční adresy na něm bylo razítko střední školy Choate Rosemary. „Blahopřeju.“

Máma zavolala do restaurace, ať nám večeri přivezou dřív, a vyrazily jsme to oslavit za tátou do práce. Když jsme se hnaly po pontonovém mostě přes jezero Washington, míhaly se mi hlavou vzpomínky z prohlídky internátní školy. Areál byl neskutečně obrovský a upravený, cihlové budovy vypadaly náramně honosně a po stranách byly porostlé břechtanem. Říkala jsem si, že přesně tak to asi vypadá v Anglii. Byla jsem se tam s tátou podívat na jaře, stromy byly obalené květy a třpytivá jezírka brázdily kachny. Tak malebné výjevy jsem předtím viděla jen na plakátech.

„Klidně se raduj nahlas, že odsad vypadneš,“ otočila se ke mně máma.

„Když mně to spíš připadá divný.“

Mám moc ráda Microsoft. Chodila jsem tam do školky, a když bylo hezky, naložili nás do vláčku s velkými červenými vagony a zavezli nás na návštěvu k rodičům. Táta vymyslel pokladomat. Dodnes nechápu, jak vlastně fungoval, ale když si nás měli rodiče vyzvednout, hodili jsme do něj minci a on nám vydal poklad přichystaný pro každého zvlášť. Například chlapeček, který měl rád auta, dostal závodáka. A ne jen tak ledajakého – dostal takového, jakého ještě neměl. A když se nějaká holčička vyžívala v miminkách, dostala lahvičku pro miminko. Pokladomat teď stojí v návštěvnickém centru, protože se jedná o raný příklad technologie automatického rozpoznávání obličeje. Táta na ní pracoval ještě v Los Angeles – v době, kdy jeho firmu koupil Microsoft.

Zaparkovaly jsme na zákazu parkování. Máma popadla tašku s jídelm a vydala se areálem k tátově budově. Já jsem jí šla v patách. Nad recepci obrovské digitální hodiny odpočítávaly:

119 DNŮ

2 HODINY

44 MINUT

33 VTEŘIN.

„Těm hodinám říkají Samanthovky. Ukazují, za jak dlouho má být Samantha 2 hotová. Mají je tady kvůli motivaci. Radši to nechám bez komentáře.“

Stejně hodiny byly i ve výtahu, na chodbách a dokonce i na záchodech. Jedny takové hodiny tikaly během večeře v tátově kanceláři – seděli jsme na nafukovacích míčích, které táta používá místo židlí, a krabičky s večeří se nám nebezpečně pohupovaly na klíně. Líčila jsem rodičům, jaké druhy tučňáků uvidíme během výpravy.

„A víte, co je úplně geniální?“ skočila mi máma do řeči. „V jídelně není pevně daný zasedací pořádek a stoly jsou pro čtyři. Takže na čtvrtou židli můžeme naházet rukavice a čepice a nikdo si k nám nebude moct sednout!“

Podívali jsme se s tátou na sebe, jako bychom chtěli říct: to myslí vážně?

„Jasně, tučnáci. Na ty se moc těším!“ dodala máma rychle.

Táta nejspíš všem řekl, že za ním přijedeme, protože k němu do kanceláře pořád někdo nenápadně nakukoval. Říkala jsem si, že takové to asi je, když je člověk slavný.

Táta se podíval do e-mailu. „Rád bych to s váma pořádně oslavil,“ poznamenal, „ale mám teď videokonferenci s Tajpejí.“

„Tati, to nevadí,“ uklidňovala jsem ho. „Já vím, že máš moc práce.“

Od táty

Vážená pani Loundesová,

v prvé řadě bych Vám rád sdělil, že máme velkou radost, že jste Bee přijali. Sám jsem studoval v Exeteru, ale moje žena vždycky říkala, že na Choate Rosemary strávila nejlepší roky svého života, a Bee u vás chce studovat už odmala.

Dále bych Vám rád poděkoval, že Bee tak chválíte. Bee je opravdu výjimečná. Přesto jsme zásadně proti tomu, aby přeskočila ročník.

Procházel jsem teď její přihlášku. Uvědomil jsem si, že z ní v žádném případě nelze vyčíst tu nejdůležitější informaci. Bee se narodila s vrozenou srdeční vadou a má za sebou šest operací. Kvůli tomu také prožila prvních pět let střídavě doma a v Seattleské dětské nemocnici.

Do školky nastoupila v řádném termínu, jen byla hodně drobná – v tomhle směru rozhodně měla co dohánět. (Na hmotnostně-výškovém grafu tenkrát spadala do nulového percentilu. Určitě jste si všimla, že Bee v tomhle ohledu za ostatními pořád ještě zaostává.) V té době se nicméně začala projevovat její pronikavá inteligence. Učitelky nás přemlouvaly, ať ji necháme otestovat. Jenže já ani manželka jsme nestáli o to, aby naši dceru semlela mašinerie zaměřená na nadané děti. Nejsme posedlí prestižními přípravkami a univerzitami jako ostatní rodiče tady v Seattlu – možná

proto, že jsme oba na takových školách studovali. Šlo nám především o to, aby naše dcera po těch strašlivých pěti letech poznala aspoň trochu normální život.

Naše rozhodnutí jí náramně prospělo. Našli jsme ji úžasnou základní školu v naší čtvrti. Jistě, Bee byla ve srovnání s ostatními žáky „napřed“. Vyrovnala se s tím tak, že z vlastní iniciativy začala pomalejší žáky doučovat. Často zůstává ve škole déle a pomáhá mladším žákům s úkoly. Ani o tomhle se v přihlášce nezmínila.

Vaše škola má báječné zázemí. Jsem si jistý, že se Bee u vás určitě nebude „nudit“.

Když už jsme u toho, rád bych Vám napsal, jak se Bee poprvé a naposledy nudila. Vezli jsme ji s kamarádkou – ani jedna v té době ještě nechodila do školy – na narozeninovou oslavu. Byl velký provoz. „To je nuda,“ postěžovala si Grace.

„Jo, to je nuda,“ opíčila se po ní Bee.

Manželka zajela ke kraji, odepnula si bezpečnostní pás a otočila se dozadu. „Máte pravdu,“ řekla holčičkám. „Je to nuda. A já vám prozradím velké tajemství života. Připadá vám, že je to teď nuda? Tak odteď to bude ještě větší nuda. Čím dřív si uvědomíte, že záleží jen na vás, jestli povedete zajímavý život, tím líp.“

„Aha,“ řekla Bee tiše. Grace se rozbřečela a potom si s Bee už nikdy nehrála. Bee nikdy neměla problém s tím, že by se nudila.

Těším se na shledanou na podzim, až bude Bee nastupovat do prvního ročníku spolu s ostatními prváky.

S pozdravem
Elgin Branch

Nejsem nemocná! Jen jsem se narodila se syndromem hypoplastického levého srdce. Jasný? Je to vrozená vada, mám špatně vy-

vinutou mitrální chlopeň, levou komoru a aortální chlopeň, prodělala jsem tři otevřené operace srdce a další tři kvůli následným komplikacím. Naposledy mě operovali, když mi bylo pět. Vím, že o mně všichni říkají, kdovíjak nejsem chytrá, ale já vám teď něco povím. Vůbec si to nepamatuju! A povím vám ještě něco. Jsem naprosto zdravá, už devět a půl roku jsem naprosto zdravá. Takže klid. Schwálně se nad tím zkuste zamyslet. Dvě třetiny života jsem naprosto v pořádku.

Rodiče mě jednou za rok vezmou do dětské nemocnice na echokardiogram a rentgen, ale dokonce i kardioložka pokaždé jen obrátí oči v sloup, protože je to naprosto zbytečné. Když procházíme nemocničními chodbami, máma se chová, jako by se jí vybavovaly otrěsné zážitky z války ve Vietnamu. Tak například jdeme kolem obrázku na zdi, ona se chytne židle a zašeptá: „Proboha, to je ten ohyzdný plakát od Milтона Averyho.“ Nebo zalapá po dechu a vyhrkne: „Během těch úděsných Vánoc viseli na tomhle fikusu papíroví ptáčci.“ Pak zavře oči, ostatní jen mlčky přihlížejí, táta ji k sobě vši silou přitiskne a taky mu vyhrknou slzy.

Z ordinací se vyhrnou doktoři a sestřičky, vítají mě jako vítězného válečníka a já si přitom celou dobu říkám, co blázní. Ukazují mi fotky, jak jsem jako malá ležela na nemocniční posteli a na hlavě jsem měla čepičku. Jako bych si to snad mohla pamatovat. Vůbec nechápu, proč s tím tak nadělají, tedy kromě toho, že jsem teď naprosto zdravá.

Jediný problém spočívá v tom, že jsem malá a nemám vůbec žádná prsa. A to mě štvě. Taky mám astma. Spousta doktorů tvrdí, že na astma bych mohla trpět, i kdybych měla zdravé srdce. Klidně s tím můžu tancovat nebo hrát na flétnu. Nemám ten typ astmatu, kdy člověk sípá. Mám takový ten hnusnější typ, že pokaždé když onemocním – klidně se může jednat o střevní chřipku –, bojuju čtrnáct dnů s odpornými hleny, které musím vykašlávat. Uznávám, že v té době není moc příjemné sedět naproti mně, ale jestli chcete vědět, jaký z toho mám pocit, tak vám povím, že je mi to v podstatě jedno.

Je docela legrace, jak kvůli mému kašli vyvádí školní zdravotnice paní Webbová. Poslední den školy se jí v ordinaci skácím, jen abych ji vyděsila. Přísahám. Podle mě si paní Webbová každý den, kdy jí nezemřu před očima, zhluboka oddychne.

To jsem ale hodně odběhla od tématu. Proč o tom vlastně píšu? Už vím. Nejsm nemocná!

Úterý 2. prosince

Od: Su-Lin Leeová Segalová

Komu: Audrey Griffinová

Jsi moc hodná, že se radši neptáš, jak dopadl ten celofiremní meeting. Přitom určitě umíráš zvědavostí, jestli jsem padla za oběť masovému snižování stavů, o kterém psaly snad všechny noviny.

Jednalo se o redukci napříč celou společností, o desetiprocentní zeštíhlení. Když se o „reorganizaci“ mluvilo za starých časů, znamenalo to, že se bude ve velkém nabírat. Teď to znamená propouštění. Nejspíš jsem ti už psala, že náš projekt chtějí zrušit, že se můj šéf nechal unést a poštvál si proti sobě půlku Microsoftu. Zběsile jsem projížděla seznam rezervovaných zasedaček a volná místa na našem webu a snažila se vyzvědět aspoň něco o své budoucnosti. Naše vedení přesunuli k Windows Phone a Bing. Když jsem na šéfovi vyzvíдалa, co se mnou bude, dočkala jsem se jen děsivého mlčení.

Včera odpoledne mi pak jedna holka z oddělení lidských zdrojů pinkla na e-mail, že by se se mnou dnes ráda sešla v zasedačce na konci chodby. (Věděla jsem, že se tam má konat nějaká schůzka. Netušila jsem ovšem, že je ta zasedačka zarezervovaná pro mě!)

Nevytáhla jsem kapesník a nezačala jsem se litovat. Místo toho jsem všeho nechala a podívala se, jestli se tady někde nescházejí

Trpitelé proti utrpení. Moc mi pomohli. (Vím, že máš proti TPU velké výhrady, ale mě opravdu podrželi.)

Dnes ráno jsem jela do práce autem, abych si ušetřila aspoň tu ostudu, že povleču krabice se svými věcmi firemním autobusem. Dostavila jsem se do zasedačky, kde mi ta holka suše oznámila, že propustí všechny členy našeho týmu s výjimkou těch, kteří se už přesunuli k Bingu a Windows Phone.

„S vámi jsme nicméně natolik spokojení, že bychom vás rádi přeřadili do Studia C, na jeden hodně odborný projekt.“

Audrey, málem jsem spadla ze židle. Studio C je v novém areálu Studia West a pracuje na těch nejdůležitějších projektech. Dobrá zpráva: povýšila jsem! Špatná zpráva: produkt, na kterém teď budu pracovat, je zřejmě natolik prioritní, že tu budu muset sedět i o víkendech. Navíc s ním dělají hrozné tajnosti. Zatím nevím, o co se jedná. Špatná zpráva: asi se nebudu moct zúčastnit toho brunchu pro rodiče potenciálních žáků. Dobrá zpráva: v každém případě budu moct zaplatit občerstvení.

Tak brzy ahoj. Huskies do toho!

Od: Ollie Óčko

Komu: Výbor BPRPŽ

ZPRÁVY V PŘÍMÉM PŘENOSU

Účast na brunchi už potvrdilo šedesát rodičů! A teď malá **návnada**: co třeba **Pearl Jam**? Jejich děti prý brzo půjdou do školky. Kdyby se nám podařilo zaháčkovat jednoho z nich – **nemusí to být zrovna zpěvák** –, byl by to **kapitální úlovek**.

Od: Audrey Griffinová

Komu: Su-Lin Leeová Segalová

Blahopřeju k povýšení! Beru tě za slovo, že občerstvení platíš ty. Ve skleníku je ještě dost zelených rajčat, takže ty bych mohla osmažit jako předkrm, a taky mám kopr, petržel a koriandr na aioli. Ve sklepě mám sedmdesát kilo jablek, tak bych mohla upéct ten můj slavný tarte tatin s rozmarýnem. Co kdybysme si na hlavní chod objednaly takovou tu pojízdňou pizzerii? Zahnízдила by se na zahradě a já bych měla kuchyň pro sebe.

Ollie Ůčko měl pravdu. Ta zpráva se „šíří rychle jako infekce“. Dneska se ke mně ve zdravé výživě hlásila ženská, kterou vůbec neznám. Že prý se těší ke mně na brunch. Soudě podle obsahu jejího nákupního košíku – cizokrajné sýry, bio ostružiny, sprej na ovoce – bych řekla, že je to přesně ten typ rodiče, jaké naše škola hledá. Viděla jsem ji pak ještě na parkovišti. Nasedala do Lexusu. Meďour to sice není, ale nemá do něj daleko!

Už se ti to doneslo? Chce poslat nemocné dítě na internátní školu! Víš, že mě to vlastně ani nepřekvapuje?

Ten den jsem byla uvolněná z vyučování, protože mě pan učitel Kangana potřeboval na zkoušce – chtěl, abych na Den světových oslav doprovodila prvňáčky. Zrovna jsem si ze skříňky na chodbě vyndávala flétnu, když kde se vzala, tu se vzala Audrey Griffinová. Rozvěšovala na zeď modlitební koberečky, které utkali žáci ze třetí třídy na aukci uměleckých výtvorů.

„Prý se chystáš na internátní školu,“ poznamenala. „Koho to napadlo?“

„Mě,“ odpověděla jsem.

„Já bych teda Kylea na internátní školu nedala,“ Audrey na to.

„Tak to ho asi máte radši než máma mě,“ řekla jsem jí. Cestou po chodbě jsem pak poskakovala a hrála na flétnu.

Od: Maňdžula Kapúrová
Komu: Bernadetta Foxová

Vážená paní Foxová,

zapátrala jsem, jaké léky se používají na nemoc z pohybu. Nejsilnější lék, transdermální mast ABHR, je v USA dostupná jen na lékařský předpis. Jde o směs ativanu, benadrylu, haldolu a reglanu, která se aplikuje na kůži. Vynalezli ji v NASA, kosmonauti díky ní lépe překonávají nemoc z pohybu ve vesmíru. V současné době se používá i v hospicích pro pacienty v konečném stádiu rakoviny. Ráda Vám zašlu odkazy na několik diskuzí, kde si ji nemůžou vynachválit. Musím Vás ovšem varovat, že se na těch stránkách nacházejí fotografie vážně nemocných lidí, které by Vás mohly vyděsit. Iniciativně jsem zjišťovala, kde by se ta mast dala sehnat. Je k dostání jen v lékárnách, kde míchají masti. Takové v Indii nemáme, ale v USA jsou zřejmě zcela běžné. Našla jsem doktora, který Vám tu mast předepíše. Dejte mi prosím vědět, jak mám dál postupovat.

S pozdravem
Maňdžula Kapúrová

Komu: Maňdžula Kapúrová
Od: Bernadetta Foxová

Když může být dobrá pro kosmonauty a pacienty s rakovinou, tak bude dobrá i pro mě. Objednejte ji!

Vzkaz od Audrey Griffinové

Tome,

posílám šek za odvedenou práci a potvrzuju, že se v pondělí odpoledne sejdeme u mě a vylezeme k tomu domu s ostružiním. Chápu, že se vám nechce vstupovat na cizí pozemek bez souhlasu majitelů, ale já vím naprosto jistě, že sousedi v tu dobu nebudou doma.

Pondělí 6. prosince

Ten den jsme měli šestou hodinu výtvarku. Udělal se mi v krku chrchel, tak jsem ho šla vyplivnout do pítka na chodbě. To dělám vždycky, když máme výtvarku. Jenže kdo se neobjevil, zrovna když jsem ten chrchel vykašlávala? Školní zdravotnice Webbová. Začala vyšilovat, že šířím bacily. Snažila jsem se jí vysvětlit, že žádné bacily nešířím, protože v bílém hlenu jsou jen mrtvé bakterie. Stačí se zeptat opravdového doktora, a ne sekretářky, která si říká zdravotnice jen proto, že má v šuplíku krabičku náplastí, ale žádný diplom na to nemá.

„Tak já si dojdu pro batoh,“ zabručela jsem.

Ráda bych k tomu dodala, že dcera našeho třídního Levyho – ten nás má i na přírodopis – taky trpí na astma spojené s virovým infektem, a přitom závodně hraje hokej. Náš třídní tudíž ví, že můj kašel není nic vážného. V životě by mě kvůli tomu neposlal za paní Webbovou. Že se mi začíná dělat chrchel, snadno poznám, když jsem vyvolaná a zničehonic mi vypadne hlas – zní to jako špatné telefonní spojení. Pan učitel Levy mi vždycky podá kapesník tak, aby to nikdo neviděl. Je s ním náramná legrace. Klidně po třídě nechá lézt želvy a jednou nám začal tekutým dusíkem zmrazovat nedojeté svačiny.

Zas tak moc mě nemrzelo, že pro mě máma musí přijet dřív, protože už byla šestá hodina. Mrzelo mě jen, že nepomůžu čtvrtákům s úkoly. Zrovna se učili debatovat a já jim pomáhala s přípravou argumentů. Probírali Čínu a měli diskutovat o všech pro a proti čínské okupace Tibetu. To koukáte, co? Naše škola je naprosto směšná, jde za hranici politické korektnosti, dokonce ji překračuje do té míry, že žáci čtvrté třídy musí diskutovat o výhodách systematické genocidy Tibeťanů, o stejně tak zničující kulturní genocidě ani nemluvě. Chtěla jsem, aby řekli, že čínská okupace Tibetu má tu výhodu, že se celosvětově sníží nedostatek potravin, protože v Tibetu ubývá hladových krků. Jenže mě slyšel pan učitel Lotterstein a napomenul mě.

Seděla jsem v dešti na schodech nadchodu. (Ve sborovně nesmíme čekat od té doby, co tam poslali Kylea Griffina. Když tam byl chvíli sám, vzal si seznam rodičů a začal jim volat ze školního telefonu. Rodiče se podívali na mobil, zjistili, že jim volají ze školy, a zvedli to. „Stalo se neštěstí!“ zaječel Kyle a zavěsil. Od té doby musíme všichni čekat venku.) Máma přijela. Ani se nezeptala, jak mi je – dobře totiž ví, jak je paní Webbová otravná. Cestou domů jsem vyzkoušela novou flétnu. Máma mi v autě nedovoluje hrát, protože se bojí, že do nás někdo narazí a flétna mě přišpendlí k sedadlu. Podle mě je to naprostý nesmysl. Jak by se to asi tak mohlo stát?

„Bee –“ ozvala se máma.

„Já vím, já vím,“ odložila jsem flétnu.

„Ale ne,“ máma na to. „Ty máš novou flétnu? Tuhle jsem ještě neviděla.“

„To je japonská flétna šakuhači. Půjčil mi ji pan učitel Kangana. Prvňáčci budou na Den světových oslav zpívat rodičům a já je budu doprovázet. Když jsem minulý týden dorazila na zkoušku, zpívali jen tak vestoje. Napadlo mě, že by mohli tancovat jako slůňata, tak jim mám vymyslet choreografii.“

„Bee, já netušila, že máš vymýšlet choreografii pro prvňáčky,“ prohlásila máma. „To je zpráva jak hrom.“

„Ale není.“

„Musíš mi takovéhle věci říkat. Můžu se přijít podívat?“

„Ještě nevím, kdy to bude.“ Věděla jsem, že se máma nerada ukazuje ve škole a že by stejně nejspíš nepřišla, tak proč něco předstírat.

Když jsme dorazily domů, šla jsem do svého pokojíčku a máma jako vždycky zamířila do Malého Trianonu.

O Malém Trianonu jsem se ještě nezmínila. Máma během dne ráda mizí z domu – zvláště když k nám přijede uklízet Norma se sestrou a halekají na sebe z jedné místnosti do druhé. Taky nám v domě zahradníci prořezávají ostružiní. Proto si máma pořídila velký luxusní karavan, na zahradu jí ho museli spustit jeřábem. Má v něm počítač a tráví v něm většinu času. To já ho pojmenovala Malý Trianon podle zámečku, který si Marie Antoinetta nechala postavit ve Versailles. Uchylovala se do něj, když si potřebovala od Versailles odpočinout.

Když začala Zmrzlinka štěkat, byla máma právě v Malém Trianonu. Já jsem nahoře v pokojíčku psala úkoly.

Vtom jsem mámu zaslechla na zahradě. „Hledáte někoho?“ zeptala se hodně sarkastickým tónem.

Pak někdo přihloupě vypískl.

Došla jsem k oknu. Dole stála máma s Audrey Griffínovou a nějakým chlápkem v holínkách a montérkách.

„Myslela jsem, že nejste doma,“ vyhrkla Audrey.

„Tak to jsem vám udělala čáru přes rozpočet, co?“ vychutnala si ji máma. Byla to náramná legrace.

Audrey okamžitě spustila o našem ostružiní a o svojí organické zahrádce a o tom chlápku, prý má nějaký speciální stroj a prý se to musí stihnout ještě ten týden. Máma jen poslouchala, nic neříkala a Audrey mluvila čím dál rychleji.

„Ráda si Toma na tu práci najmu sama,“ ozvala se máma nakonec. „Dáte mi vizitku?“ Následovalo dlouhé trapné ticho, kdy si ten chlápek prohledával kapsy.

„Tak to bysme měly,“ řekla máma Audrey. „Teď zase hezky prolezte tou dírou v plotě, kterou jste sem přišli. A nezdupejte mi zeli.“ Otočila se na patě, odpochovala do Malého Trianonu a zavřela za sebou dveře.

Chtěla jsem na ni zavolat, že je hvězda. Něco vám totiž povím. S mámou byla vždycky legrace a je úplně jedno, co o ní ostatní teď říkají.

Od: Bernadetta Foxová

Komu: Maňdžula Kapúrová

V příloze posílám kontakt na chlápka, který „likviduje“ ostružiní. (No napadlo by vás, že existuje takováhle profese?!) Zavolejte mu, ať udělá, co je potřeba – kdykoliv, jakkoliv, kdekoliv. Všechno to zaplatím.

Pět minut nato máma odeslala ještě jeden e-mail

Od: Bernadetta Foxová

Komu: Maňdžula Kapúrová

Budu potřebovat ceduli. 2,5 metru na šířku a 1,5 metru na výšku. Nechte na ni napsat:

SOUKROMÝ POZEMEK

ZÁKAZ VSTUPU

Mouchy otravné,

které jinak poletují kolem ZŠ Roberta Galera,

budou zatčeny a uvrženy

do Mušího vězení

Nechte ji natřít tou nejkřiklavější a nejošklivější červenou barvou a nápis ať je vyvedený tou nejkřiklavější a nejošklivější žlutou. Nechte ji umístit do západního výběžku našeho pozemku, na úpatí svahu, který bude přístupný, až zlikvidujeme to nenáviděné ostružiní. Hlavně ať je nápisem otočená k sousednímu domu.

Úterý 7. prosince

Od: Maňdžula Kapúrová

Komu: Bernadetta Foxová

Jen se chci ujistit, že ta cedule má mít opravdu 2,5 metru na šířku a 1,5 metru na výšku. Pán, který ji vyrobí, říkal, že bude moc velká a že bude ve vilové čtvrti dost trčet.

S pozdravem

Maňdžula Kapúrová

Od: Bernadetta Foxová

Komu: Maňdžula Kapúrová

Na to vemte kari, že má být tak velká.

Od: Maňdžula Kapúrová
Komu: Bernadetta Foxová

Vážená paní Foxová,

už jsem tu ceduli objednala. Nainstaluj jí ve stejný den, kdy Tom provede likvidační práce.

Dále bych Vás ráda informovala, že se mi podařilo sehnat doktora, který Vám předepíše mast ABHR. V Seattlu Vám ji namíchají jen v jedné lékárně, ale ta bohužel neprovozuje doručovací službu. Zjišťovala jsem, jestli byste si pro mast nemohla poslat kurýra. Naneštěstí vyžadují, abyste si ji vyzvedla osobně, protože s Vámi ze zákona musí konzultovat vedlejší účinky. V příloze posílám adresu lékárny a kopii předpisu.

S pozdravem
Maňdžula Kapúrová

Pátek 10. prosince

Od: Bernadetta Foxová
Komu: Maňdžula Kapúrová

Zajedu teď do té lékárny. Docela se hodí, že dnes musím na chvíli vytáhnout paty z domu, protože nám svah rozvrtává pekelný stroj s bodci, výsuvnými rameny a příšernými rotory a všude rozhazuje zeminu. Tom se k tomu monsturu musel doslova a do písmene připásat, protože by ho jinak smetlo. Vůbec bych se nedivila, kdyby začalo dštít oheň.

Abych nezapomněla! Už dorazily rybářské vesty. Děkuju! Právě jsem si do jedné dala brýle, klíčky od auta a mobil. Asi ji už nikdy nesundám.

Od: Su-Lin Leeová Segalová

Komu: Audrey Griffinová

ZPRÁVY V PŘÍMÉM PŘENOSU, jak by řekl Ollie Óčko.

Psala jsem ti, že mám dělat asistentku jinému týmu? No tak teď jsem se dozvěděla, že se jedná o Samantha 2 pod vedením velkého Elgina Branche!

Audrey, mám z toho v hlavě úplný maglajz. Když Elgin v únoru představil Samantha 2 na TED, vyvolalo to na internetu hotové pozdvižení. Jeho prezentace se za necelý rok stala čtvrtou nejsledovanější v historii. Bill Gates nedávno prohlásil, že se mu ze všech projektů nejvíc líbí právě Samantha 2. Microsoft Elginovi vloni vyjádřil nejvyšší uznání a udělil mu cenu za mimořádný technický přínos. Všichni, kdo na Samanthě 2 pracují – a Elgin především –, jsou v Microsoftu něco jako rockové hvězdy. Stačí vejít do Studia West a vidět, jak se nesou, a hned je ti jasné, že pracují na Samanthě 2. Víím, že svou práci dělám dobře, ale to, že mě přeřadili k Samanthě 2, znamená, že si toho všimli i ostatní. Úplně mi z toho jde hlava kolem.

Navíc mám pracovat s Elginem Branchem. Pořád musím myslet na to, jak se ke mně v tom autobuse choval hulvátsky a povýšeně. Ještě jsem se z toho nevzpamatovala. A to ještě nevíš, co se stalo dnes dopoledne.

Zašla jsem si na personální pro novou kartičku a převzala jsem přidělenou kancelář. (Po deseti letech mám konečně kancelář s oknem!) Vybalovala jsem si fotky, hrníčky a porcelánové figurky. Vtom jsem na druhé straně atria zahlédla Elgina Branche. Byl jen v ponožkách. Docela mě to zarazilo. Podíval se na mě, tak jsem na něj zamávala. Trochu se usmál a šel dál.

Řekla jsem si, že musím jednat proaktivně (podle Trpitelů proti utrpení patří proaktivní jednání ke třem základním pilířům mezilidských vztahů), chopit se iniciativy a poprvé se s Elginem setkat v roli jeho asistentky.

Stál ve své kanceláři u vysokého stolu a u nohou se mu válely pohorky. Ze všeho nejdřív mě překvapilo, kolik má v kanceláři jen tak poházených kostiček za patenty. (Když vývojář nechá něco patentovat, dostane od MS památeční kostičku jako milou pozornost.) Můj předchozí šéf měl čtyři. Na Elginově parapetu jsem jich napočítala dvacet a několik dalších leželo na zemi.

„Co byste potřebovala?“ zeptal se.

„Dobré ráno.“ Vypjala jsem hrud. „Jsem vaše nová asistentka. Su-Lin Leeová Segalová.“

„Těší mě.“ Podal mi ruku.

„Ale my se známe. Můj syn Lincoln chodí do třídy s vaší Bee.“

„No ano, nezlobte se,“ omlouval se mi.

Vtom k němu do kanceláře nakoukl šéf vývojářů Pablo. „Dobré jitro, sousede.“ (Celý tým Elgina popichuje citáty z pořadu moderátora Freda Rogerse, který se vždycky na začátku programu zuje. Elgin má totiž ten zvláštní zvyk, že si po příchodu do kanceláře okamžitě sundá boty. Znova jsem se teď podívala na jeho přednášku z TED. Představ si, že na pódiu stál jen v ponožkách. Před Alem Gorem a Cameron Diazovou!) „Jsme domluvení dneska na dvanáctou,“ povídal Pablo dál. „Máme schůzku s klientama v centru. Co kdybysme pak zašli na oběd? Třeba k Zázvoru?“

„Prima,“ odpověděl Elgin. „Aspoň to budu mít blíž na vlak. Pojedu pak rovnou na letiště.“ V kalendáři Samantha 2 jsem viděla, že Elgin má mít zítra prezentaci mimo Seattle.

Pak se Pablo podíval na mě a já jsem se mu představila. „Hurá!“ zvolal. „Naše nová asistentka! Páni, už jsme se nemohli dočkat. Pojedete s náma na oběd?“

„Že vy jste slyšel, jak mi kručí v břiše?“ zaštěbetala jsem. „Jsem tu autem. Tak vás tam hodím.“

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.